

Volumul “Homo demens” este o apariție editorială inedită și de cunoaștere în profunzime a nebuniei, nu atât din perspectivă medicală, psihiatrică, cât mai ales o dezvoltare “dialectic-comprehensivă” a Nebuniei cu majusculă filosofică. Prin ideile proliferate cu argumente solide, autorul explică și afirmă într-un mod deschis, tolerant, că Nebunia este “un mod de a fi al persoanei umane, mult mai extins și complex decât cel pe care-l conferă boala mintală”.

“Redefinirea” din subtitlu se referă la descrierea tuturor aspectelor “altfel” din personalitatea umană, “a vedea” și “a înțelege” fiind verbe active pentru explicarea unui fenomen atât de des “prejudiciat” din punct de vedere social și medical. Autorul merge și mai departe cu propria teză afirmând din capul locului că “atât normalitatea, cât și anormalitatea sunt calități axiologice (afirmativ și/sau negativ) complementare ale modului de a fi al aceleiași persoane”. Distincția între boala mintală, ca transformare psihopatologică a persoanei umane, și nebunia descrisă ca o metaforă a vieții interioare, o alteritate opozabilă logicii comune, este baza solidă a cercetătorului Constantin Enăchescu, aceeași persoană care a scris în trecut studii cu caracter asemănător: Artă și nebunie, Tratat de igienă mintală etc.

Psihiatria și gândirea medicală au separat inițial și, ulterior, au închis nebunia în sfera conceptuală de boală mintală, eliminând tot ce părea a fi străin sau opus acesteia. S-a constituit, în felul acesta, un “model medical” al nebuniei. Tot ceea ce nu intră în rigorile ei sau nu era conform cu aceste reguli nu era luat în seamă și eliminat.

Cele două mari secțiuni ale lucrării - **Dementia** și **Homo demens** – propun teoretic ce este “astfel” (normalitate) versus “altfel” (alteralitate sau normalitate “pe dos”) și pun în discuție existența altor planuri de a trăi, a altor forme de “a fi” în realitate. Este propusă, deci, o interpretare umanistă a nebuniei, o conceptualizare metafizică, dincolo sau anterior apariției fenomenului propriu-zis. Realitatea își lărgeste, deci, valoarea singulară, de rutină, chiar rigidă, și devine plurală. Adeseori se face o referire la un citat din Buddha care în forma sa completă arată astfel:

Suntem ceea ce
gândim (incompl
et), **tot**
ceea ce suntem ia naștere din gândurile noastre, cu gândurile noastre construim lumea
(complet)

Legătura între autism și mitul peșterii lui Platon, între “falsele imagini” și “falsele trăiri”, etichetările, stigmatul psihiatric (delir, halucinație), reducerea la ceea ce este inteligibil (ce poate fi înțeles pe cale strict rațională), relația geniu/nebunie, complementaritatea adevăr (ceea

ce este logic) – delir (descoperirea erorii și absurdului) constituie fondul principal de informații și teorii asupra cărora Constantin Enăchescu își întemeiează afirmațiile și negațiile.

Dacă o carte prin informațiile pe care le conține poate lua vălul de prejudecăți și ignoranța de pe ochii oamenilor, scoțând la lumină câteva “perle” de cunoaștere autentică, atunci “Homo demens” este, în ciuda caracterului arid al limbajului, o fereastră care se deschide în fața celor care aud și văd clar.

“A fi”, în plan ontologic, desemnează faptul că persoana “este” în conformitate cu valorile pozitive ale Ființei morale. “A nu fi”, în plan ontologic, nu înseamnă că persoana “nu este”, ci că ea “este” ca valoare negativă.[...] Ele nu se exclud, ci se presupun reciproc, fiind complementare.

SURSA: [Mixul de Cultura](#)